

niet weten, dat er een heel dorp was met huizen als het onze, en een afgrond waarboven geiten weidden en waarbij des avonds herdersjongens speelden op de fluit? Een kerkklok sloeg met ivoren echo de uren van angelus, lof en vesper. Onbekende geuren drongen door tot in onze afzondering.

O dit onbekende –!

Maar vader was zwijgzaam en stug, als tenminste de man met de grijze slapen en harde kaken, die altijd bij bollen en instrumenten tusschen stapels grauwe boeken zat, onze vader was. – Doch het staat vast voor Savolina, dat de vrouw die wild met haar en Maria lachte en stoeide, als de geheimzinnig ernstige man het huis eens een enkele maal had verlaten, haar moeder geweest is, haar échte moeder.

En toch was het onbekende sterker.

De kleine Maria heeft nimmer naar de buitenwereld getaald, die hoorbaar werd achter de muur van takken en olijfgroen. Zij heeft de poppen op een rij gezet, tegen de schaduw van het huis, en er mee gepraat en gespeeld, langzaam, moederlijk en vermanend; ook is zij er wel eens bij in slaap gevallen: de lange middagen bereidden uit zomerwind en stuifmeel de bedwelmendste roken. – Doch Savolina is nooit bezweken voor de loome rust. Daarvoor trilde het te vurig in haar. Het trillen hield nimmer een oogwenk op – des nachts misschien, als ze vast sliep; maar als ze somtijds ontwaakte en de ontzaglijke hemel hing vol tintelende sterren, dan keerde het weer: alles sidderde in een mateloos deinen, er was verwachting, beven, ademloos verlangen en reikhalzen buiten en in haar... En overdag –

Keer op keer heeft Savolina de tengere kleine handen gewond tegen de hoekige harde bladen der gehate boomen, die sneden als messen. Zij wilde weten, zien, wat er achter den tuin in de wereld ligt. Altijd het trillen, het sidderen naar vrijheid, ruimte, wijd gezicht. Met haar kinderhanden heeft zij boven en beneden zich naar een uitweg gezocht: de grond is doorwoeld tot op de rots.

Nu en dan vergat zij het verlangen en speelde ze met het deemoedige zusterje. Soms ook bleven ze in het huis en dwaalden door de kamers, alsof het een woning van vreemden was, waarin men hen gevangen hield; en vader was de booze toovenaar. Maar later, als de zon hoog scheen in den tuin, beefde het weer in Savolina's hartje en was de gevangenschap iets ondraaglijks.

Eénmaal, toen het beven te overmachtig was, heeft zij zich met opeengeklemd lippen geworpen tegen de bronzen bloei der scherpe oleanders en de vaste strengeling der myrt; en dat keer is de muur een handbreed bezweken en heeft Savolina in een snelle flits de wonderen gezien, die ze enkel vermoeden kon: het dorp, de bergen, de horizon vol paars en goud,